

Nieuwsbrief

Nr.2 – Februari 2021

Beste vrienden,

'Daar gaan we weer' was de slogan die ik gebruikte, enkele dagen geleden, om onze bestuursleden aan te schrijven. Met de vaststelling dat de coronamaatregelen plots verlengd werden tot 1 maart e.k. en bijgevolg alle eventuele tussenliggende activiteiten van onze club daarbij met een pennentrek worden geannuleerd.

In deze nieuwsbrief melden we dus geen enkele toekomstige lezing of uitstap. Voorlopig blijven die activiteiten on hold. Zodra er duidelijke signalen van versoepeling zijn, zullen we kort op de bal spelen en onmiddellijk hervatten wat kan hernomen worden.

Geduld en hoop zijn dus eens te meer de boodschap. En dat mag ons ook niet beletten te blijven dromen en, vooral, regelmatig eens te (glim)lachen. Just 'smile, without a reason

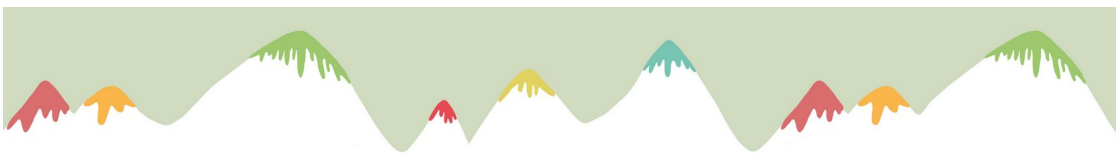

why'. Dat is goed voor de geestelijke gezondheid. Kankeren maakt het alleen maar erger.

Iets positiefs? Ons feestmaal, zou ik zo zeggen. Want kwantiteit en kwaliteit ten top. Dachten Monique en ikzelf. Vanwege de andere bestuursleden hoorde ik dezelfde lof. En ook een aantal andere deelnemers aan dit festijn lieten mij weten dat ze die mening delen. Een speciaal woord van dank aan Dieke voor de mooi ontworpen kaartjes en tevens aan drukkerij Dieben, die ze gratis heeft geleverd.

Dank ook aan onze schrijvers van bijgaande artikels: André Vankerm en Jan De Broeck.

Karel

Familienieuws

Verjaren in februari

Hans Bender, Luc Castelein, Christiane Verdeyen,
Hilde Declercq, Stefaan Dumery,
William Goossens, Linda Goossens,
Lieve Herregods, Lieve Vandendriessche,
Denise Van Rompaey, Jozef Vervueren,

Anny Willems, Tom Van Leeuwe.
Van harte gefeliciteerd!
Werd opnieuw lid: Greta Acar.
Welkom terug !

'Culture, especially music, has a mission: it cares for mental health'
(Riccardo Muti, Italiaans dirigent, op het nieuwjaarsconcert in Wenen op 1/01/2021)

'Als onze burgerzin wordt aangesproken, weet je dat we in de shit zitten'
(Stijn Meuris, Belgisch muzikant, regisseur en journalist)

Niet essentiële verplaatsingen

Getty Images

Over de gebroeders Van Eyck, de bijbel en de Griekse mythologie

door André Vankerm

Een kunstwerk zal pas boeien als het ons ècht aanspreekt. Zo zijn er twee onderwerpen van verschillende aard, met éénzelfde betekenis misschien?

We beginnen daarom graag met de gebroeders Van Eyck, geboren in Maaseik. Hubert in 1370, Jan in 1390. Beiden hebben zich gegeven aan de schilderkunst. Hubert zet zich rond 1423 vol overtuiging aan het Lam Gods retabel. Dat Jan als geniaal kunstenaar daarmee ook aan het geheel van de kunst heeft bijgedragen, blijkt o.a. uit zijn verfijnd waarnemingsvermogen.

Ook uit hun kennis van de bijbel valt op hoe de Jezus figuur met het Lam en het Schaaap talloze malen voorkomt. In het boek 'Openbaring' komt het Lam wel 26 keer voor en in het Johannes evangelie wordt het Schaaap 17 maal genoemd. Als voorbeeld lezen we bij Joh.1, 29: 'De volgende dag zag Johannes Jezus naar zich

toekomen. “Daar is het Lam Gods dat de zonden van de wereld wegneemt”, zei hij.’ In De Handelingen 8,32 wordt Christus vergeleken met een schaap dat ter slachting wordt geleid. We keren hierbij terug naar Jan Van Eyck, die in 1425 officieel hofschilder wordt in dienst van hertog Filips De Goede (1419-1467). Deze hertog richt in 1429 te Brugge de Orde van het Gulden Vlies op.

In de context van de bloeiende Vlaamse lakenindustrie wordt hiermee duidelijk verwezen naar de Ram met gouden vleugels uit de Griekse klassieke mythologie van de 5de eeuw voor Christus. De zelfverzekerde Jason aasde – samen met zijn Argonauten – op het Gulden Vlies, gelegen te Colchis aan de Zwarte Zee. De magische vacht van de ram moest op de oersterke draak bewaker veroverd worden. Eens uit de boom gehaald kon deze schat naar Griekenland teruggebracht worden en aan de god Zeus geschonken.

Uit dit verhaal kennen we de uitdrukking ‘Geen gulden vlies dan onder draken’ of ‘Geen buitengewone uitkomsten dan door ongewone stoutmoedigheid’.

Tot slot: de Orde van het Gulden Vlies is en blijft een hoogstaande ridderorde.

Dirk De Wachter en de kleine goedheid

door Jan De Broeck

In een wereld waarin je op sociale media moet uitpakken met het feit dat je de sjiekste auto van de straat hebt, dat de levensloop van je kinderen één ononderbroken succesverhaal is, dat je de vijf hoogste toppen van de wereld beklommen hebt en dat je op vakantie gaat naar de Seychellen, Borneo of Bali is het merkwaardig dat iemand als Dirk De Wachter zo'n aanhang heeft. Hij gaat namelijk lijnrecht in tegen deze successtory's en stelt dat juist de kickcultuur de doorsneemens ongelukkig maakt. Van zijn eerste boek *Borderline Times* werden meer dan 100.000 exemplaren verkocht en als er een nieuw boek van hem uitkomt sta ik al om zeven uur 's morgens aan de vitrine van de boekhandel om zeker te zijn een exemplaar op de kop te kunnen tikken.

Op 16 december 2020 was hij nog te zien op Canvas in De afspraak en daar had hij het over zijn laatste boek 'Goed Leven' met kwetsbaarheid en beperking dat hij samen met Manu Keirse geschreven heeft. Ook in het programma 'Over vijf jaar' van Wim De Vilder

is hij te zien in de derde aflevering die uitgezonden werd op 25 november 2020. En last but not least heeft zelfs Neos-directeur Martin De Loose Dirk De Wachter kunnen strikken voor een interview voor het Neos magazine van het vierde trimester 2020.

Enkele slagzinnen uit dit interview: “Er is niets mis met een beetje ongelukkig zijn, laten we de ‘gewonigheid’ van het leven omarmen” en “Het helpen van anderen, het intomen van de torenhoge verwachtingen en het bijdragen aan een groter geheel zijn de oplossing

voor het tegengaan van eenzaamheid en ongeluk”.

Zowel in “Borderline times” als in “De Kunst van het ongelukkig zijn” haalt hij “de kleine goedheid” van Emmanuel Levinas aan. Emmanuel Levinas was een Frans-joods filosoof van Litouwse afkomst die leefde van 1906 tot 1995. “Het menselijk gelaat” is een van zijn belangrijkste werken en vooral in België was de interesse voor het gedachtegoed van Levinas groot. Zelfs onze huidige minister

van Binnenlandse zaken, Annelies Verlinden, laat zich door hem inspireren en formuleert het in een interview in de weekendbijlage van De Standaard van 24 oktober als volgt: 'Ik ben geen filosoof, maar ik volg Emmanuel Levinas: "je wordt pas mens in het gelaat van de andere". Ik zou nooit afstand kunnen doen van dat mens- of wereldbeeld.'

Maar nu naar de idee van de kleine goedheid. Het idee van de kleine goedheid vond Levinas eigenlijk in de roman Leven en Lot van Vasili Grossman. Een van de personages stelt daar dat het goede niet schuilt in de natuur, niet in de preken van geloofsleiders en profeten, niet in de doctrines van grote sociologen en volksleiders, niet in de ethica van filosofen maar in de liefde en het medelijden die gewone mensen in hun hart dragen voor alle leven. De goedheid van een oude vrouw die de krijgsgevangene een stuk brood brengt, de goedheid van een soldaat die een gewonde vijand uit zijn veldfles laat drinken, de goedheid van de jeugd die medelijden toont voor de ouderdom, de goedheid van een boer die een oude Jood op zijn hooizolder verstopt. Deze idee van kleine goedheid is vooral in de zorgsector wijdverbreid geraakt maar ook bij een bredere laag van mensen die het goed menen met hun medemens. De KU Leuven

startte het project www.mangomoment.be op naar aanleiding van een televisieprogramma

waarin Annemie Struyf een doodzieke patiënt vroeg waar ze haar een plezier mee kon doen. Het antwoord van de patiënte was opvallend eenvoudig: een mango wou

ze nog wel eens eten. Achteraf heeft men navolging gegeven aan dit initiatief maar belangrijk is dat het kleine goed spontaan, op een verloren moment, wars van voorschriften gebeurt.

Misschien is de idee van kleine goedheid ook het cement van de vele organisaties die opgebouwd zijn rond kleine attenties die ze aan hun leden geven zodanig dat die het gevoel krijgen dat ze nog een beetje belangrijk zijn en nog meetellen in deze soms verkilde samenleving.

In die zin voel ik me wel thuis in de plaatselijke Neos-afdeling van Tervuren waarvan ik vaststel dat hun aandacht vooral gaat naar het welzijn van hun leden en hoe we ook in deze coronatijden bij momenten een lichtpunt kunnen zijn.

Leden kunnen hun bijdragen van ander nieuws, weetjes, gedichtjes of verhalen over grappige belevenissen, insturen naar onze secretaris: opintelon@skynet.be onder vermelding: Ik doe mee.

Om het uur stap ik uit mijn luie zetel
en wandel even tot aan de voordeur.
Ik open ze, en telkens, telkens weer
kijk ik even links, kijk ik even rechts.
De straat is altijd leeg, keer op keer,
Dan sluit ik de deur en draai me om,
wandel verder tot aan de achterdeur.

Soms, heel soms waag ik het ook
te wandelen tot achter in mijn tuin,
alhoewel ik met zekerheid weet,
dat daar ook niemand is.

Ergens blaft er al eens een hond,
hoor ik achter de huizen van verre
het verkeer van op de grote baan.
Maar als de zon dan even schijnt
doorheen de nu bladerloze takken
van mijn kreunende seringenboom,
voel ik de aanwezigheid van leven,
nog stroomt er bloed door mijn aderen,
nog is het goed. Ik keer dan terug.
Bij heerlijke muziek uit voorbije eeuwen
wacht er mij een zalige tas koffie met
zelfgebakken cake.

(Rdckx in www.seniorennet.be op 21/01/2021)

De illustratie is een fragment uit een kunstwerk van de zopas overleden Koreaanse kunstenaar Kim Tschang-Yeul, op 91-jarige leeftijd. "Painted Water Drops Swollen With Meaning" (dk)

